

TREI

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Ioana Văcărescu

Coperta: Valentin Petriclean
Design și DTP: Faber Studio

Director producție: Cristian Claudiu Coban
Corectură: Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IV CEL NAIIV

Să nu ne facem de râs în fața furnicilor / Iv cel Naiv.
- București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-0980-7
821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2021

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0980-7

Capitolul 1

Crima din Cercului 19

Sub privirea rece, condescendentă a soarelui, vântul dezbrăca teii din fața blocului de ultimele frunze. Vreme de câteva clipiri, Amanda avu senzația că privește niște trupuri goale, neajutorate în fața Inchiziției toamnei. O frunză căzu la picioarele ei. Vântul își făcu treaba până la capăt, măturând-o împreună cu celelalte spre trotuarul de vizavi și încercând, parcă, să șteargă urmele acestei execuții fără judecată.

Își întoarse privirea, sorbind cocktailul de milă, revoltă și neputință (1/3 din fiecare și se agită bine) în timp ce încerca să nimerească naibii mai repede cheia de la ușa subsolului. Frigul i se strecurase deja pe sub hanorac în cei câțiva pași pe care trebuise să-i facă, ieșind din clădirea în care locuia, ca să ajungă la ușița verde, vopsită neuniform, a subsolului. Cu un scârțâit prelung, ca o văicăreală de babă, aceasta se deschise, lăsând lumina și întunericul să se încaiere în ușa beciului. Pipăi după întrerupător. Îi găsi colțul ciobit. Apăsă. *Ahhh, tot n-au schimbat becul. Ce nu-mi place*

întunericul ăsta! Chiar, oare de unde o veni frica asta de întuneric? Amintiri din burta maică-mii? Of, of, e suficient să mi se fluture pe sub nas posibilitatea pierderii unui simț și mă ia cu tremurici. Înaintă, atentă la fiecare pas. Știu că nu e nimic care să-mi facă rău, știu că nu e nimic care să-mi facă rău, știu că nu e nimic care să-mi facă rău... În timp ce își înfofolea mintea în mantra asta care, sincer, nu-i prea ținea de cald, se tot îndepărta de gura de lumină a ușii, simțind cum corpul îi e înfășurat în întuneric, ca un bolnav bandajat din cap până în picioare. Doar că bolnavilor nu li se acoperă ochii, iar în cazul ei tocmai cu asta se începuse.

Offf, de ce nu m-oi fi gândit să iau o lanternă? De ce, de ce? se certa, băjbâind prin întuneric. Dar știa drumul pe de rost, nu era prima oară când cobora la subsol după un borcan cu murături. Aici trebuie să fie ușa boxei noastre. Ușa grenă. O pipăi puțin, curioasă cum se simte culoarea grenă, apoi caută lacătul. Prudentă, mai făcu un pas mic. Dar piciorul se încăpățână să nu mai ajungă pe pământ. Simți ceva sub el. Ca un sac de cartofi. Dar nu putea fi un sac de cartofi, era prea moale. Părea un... un corp. Continuă să pipăie cu piciorul. Apoi cu mâinile. Chiar era un corp. Părea cald. Călduț.

Îngheță de frică. Aproape că își putea auzi clipitul. Simți că i se pune un nod în gât. Vedea deja titlurile din ziarele de a doua zi. Cadavrul din fața ușii grenă, Moartea miroase a varză murată, Crima din Cercului 19. Încercă să se ridice și reuși. Încercă să se miște, dar nu reuși. Nici să țipe. Nici să respire. Dar leșinatul îi ieși de minune.

Se trezi cu greu, ca dintr-un vis frumos. Din păcate, însă, nimeri într-un vis nu tocmai frumos. Era tot ambalată în întuneric, cotul drept îi zvâcnea dureros, și era călare pe ceea ce părea un cadavru proaspăt, călduț încă. Mirosea a naftalină și a aftershave rusesc. Mai mult decât atât, cadavrul părea să se miște. Ba nu, chiar se mișca, horcăind ușor. După câteva pleoscăituri, întrerupte de gemete și de un fel de înjurătură scăpată printre dinți, cadavrul se ridică într-o rână, făcând-o pe Amanda să se rostogolească de pe el. Ocazie cu care se lovi din nou la cotul deja zdrelit.

— Ahhh!

— Aaaaoleooo!

Vocea cadavrului era inconfundabilă. Se auziră câteva fojgăituri, apoi, clic!, o lumină puternică o făcu pe Amanda să închidă instinctiv ochii, scufundându-se din nou în întuneric. Dar de data asta, măcar era un întuneric bun, liniștitor. Întunericul cunoașterii.

— Pfiu! Dumneavoastră erați.

— Eu, eu.

— Mda. Ce să zic? Aveți o voce destul de cunoscută pentru un cadavru. Puteți da lanterna la o parte, dacă sunteți drăguț?

Fasciculul de lumină fu îndreptat spre tavan. Fostul cadavru se opinti și se ridică în picioare. Amanda se ridică și ea. Cotul îi zvâcnea în continuare. Creierul parcă îi era scufundat într-un pahar cu lapte. Dar cum o fi ajuns acolo domnu' Messerschmitt? *Hm. Poate c-a băut aftershave-ul ăla, în loc să se dea cu el pe față?*

— Acum îmi puteți spune care-i treaba? Mai aveam un pic și pierdeam contactul cu baza, cum s-ar zice.

Vecinul Amandei de la etajul unu, domnul Messerschmitt, care în realitate se numea cu totul altfel, era soțul doamnei Galileo, care în realitate se numea și ea cu totul altfel. Dar așa le spunea Amanda. De fapt, Amanda le spunea tuturor cu totul altfel decât se numeau. Așadar, domnul Messerschmitt fusese pilot de vânătoare în al Doilea Război Mondial pe un avion, n-ați ghicit, IAR-80 (dar Amandei îi plăcea mai mult cum suna Messerschmitt), încheind războiul cu patruzeci și șapte de victorii și, așa cum se vede, în viață. Îi zâmbi Amandei.

— Tu nu prea semeni cu părinții tăi. Ai umor.

Amanda se încruntă.

— Amuzant, dar ăsta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

Însă domnul Messerschmitt abia își încălzise motoarele.

— Câți ani ziceai că ai?

— Doisprezece ani, două luni, o zi, patruzeci de minute... Vreți să vă zic și secundele?

— He, he! Pari o fetiță dezghețată, dar tot nu cred...

— Când nu dau peste cadavre, pe întuneric, sunt chiar super dezghețată, să știți.

— He, he...

— Și tot nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Oricât de isteță ai fi tu, nu cred că știi termenul. Sunt narcoleptic. Adică sufăr de...

— Boala somnului. Mhm, știu ce înseamnă. Dar cum de mi-o fi scăpat?

Deși ultima parte a întrebării avea un conținut retoric ridicat, se părea că bătrânul nu citea etichetele de pe întrebări, așa că îi răspunse:

— Ei, ce să-i faci, pe unii îi lovește incontinența la bătrânețe, pe mine m-a lovit narcolepsia. Dar și asta tot o incontinență e, doar că a somnului. Pic, pic, pic, îți scapă câte un pui de somn pe unde te aștepți mai puțin. În ultima vreme am ajuns să... off!

Amanda simți nevoia să depresurizeze conversația.

— Îmi faceți un pic de lumină, să iau borcanul cu murături pentru care am leșinat?

Domnul Messerschmitt îndreptă lanterna către ea.

— Mda... E o boală grea și amuzantă, continuă bătrânul.

— Amuzantă?

Amanda se întoarse spre lumina lanternei.

— Adică vă distrează să speriați până la leșin fete de doișpe ani?

— Nu, sigur că nu! Dar când se pune nevastă-mea pe vorbit, un pui de somn, fie și neprogramat, e o adevărată mană cerească. Săptămâna trecută, când am avut prima criză mai gravă, am ațipit în caruselul din Tineretului, domnul de acolo a fost drăguț și m-a lăsat să mă dau trei ture. În schimb, ieri am mers cu trei sute unșpele până la capăt și m-am întors pe jos. Cel mai rău e că nu știu când o să mă apuce – la un botez, la întâlnirea de cincizeci de ani de la terminarea liceului, la coadă la Administrația Financiară...

— La subsol.

— Aham. Uite că și la subsol. Pur și simplu, cad. Întru în cataplexie, așa îi zice. Am câteva secunde în care sunt conștient, dar nu pot mișca nimic, și apoi tzzzt! Închiderea programului.

— Țineți un pic mai aproape, să nimeresc aici.

Raza de lumină se apropie, mângâind degetele fetei. Amanda îmbrățișă borcanul cu amândouă mâinile, apoi împreună, cu pași mărunți, ieșiră toți trei la lumină.

— Cred că îți datorez scuzele mele, domnișoară, rosti bătrânul.

Copila îi zâmbi. Tonul acestuia ar fi meritat chiar și o reverență, dar Amanda lipsise de la cursul de reverențe cu un borcan de murături în brațe, așa că se îndreptară spre intrarea în bloc, remarcând că, în jurul lor, vântul și tovarășii lui torționari continuau nemiloasa execuție. Frunză după frunză după frunză după frunză cădeau sub rafalele de vânt în uriașa groapă comună a străzii. Intrară amândoi în scară grăbiți, de teamă să nu fie mitraliați și ei. Domnul Messerschmitt știa ce înseamnă războiul. Luptase cu dușmani mult mai înfricoșători decât vântul, mult mai tăioși decât frigul. Amanda îl privi pe bătrân cu respect. Îl plăcuse dintotdeauna, dar această întâlnire i-l făcuse și mai simpatic. Narcolepsie... Acum, că-i trecuse sperietura, chiar era amuzant.

— N-aveți de ce. Doar nu e vina dumneavoastră!

În chip de răspuns, domnul Messerschmitt zâmbi, clipind un pic mai lung. *Un pic cam prea lung*, își zise Amanda.

— La revedere!

Pe de o parte de frică să nu fie martora unui nou episod de narcolepsie, pe de altă parte pentru că plecase cam de mulțisor de-acasă, o zbughi în sus pe scări. Câțiva stropi de saramură evadară din borcan și i se furișară pe degete, apoi pe dosul palmei, gata să intre pe Canalul Mânecii, dar Amanda, de obicei atât de atentă la toate, nu simți. Era preocupată de observația făcută de domnul Messerschmitt, care i se înfipsese ca o săgeată de darts în miezul roșu al sufletului.

Ajunsa în camera ei, schiță în jurnalul de benzi desenate soarele, vântul și frigul ca pe niște inchiizitori din Evul Mediu. Aceștia supun un pâlc de tei unei torturi strașnice. În următorul cadru, copacii încearcă să-și acopere goliciunea cu crengile, dar vântul îi biciuiește fără milă, în timp ce frigul îi imobilizează în cele mai expuse poziții. Totul, sub privirile reci, scârbite ale soarelui. Apoi copacii dezgoliți de frunze, scheletici, stau triști în mijlocul unei câmpii. Și când totul pare pierdut, de nicăieri, apare domnul Messerschmitt la manșa unui avion cu același nume. Elicea ridică frunzele în aer și le așază la loc, în pomi. Copacii au din nou toate frunzele galbene. Apoi avionul lasă o dâră verde care vopsește frunzele. Cadru final cu vântul și frigul dispărând, cu umerii căzuți, într-un asfințit cald al unui soare reabilitat. Într-un colț, domnul Messerschmitt, cu ochelarii de pilot pe cap, face cu ochiul către cameră.